

N:o 62.

Af Herr J. P. Nilsson: Om skyldighet för utländsk man att, vid talans anställande inför svensk myndighet mot svensk man eller menighet, hos samma myndighet ställa borgen för kostnad och skada.

Genom den samfärdsel, som uppstått emellan Sverige och andra länder, hafva ock affärsförhållandena emellan främmande staters undersåtar och svenskarne tagit en utveckling, som mer än förr påkallar uppmärksamhet å rättsförhållandet emellan främlingar och svenskar.

Ofta nog har utländingen i den rättegång, han genom stämning mot en svensk vid svensk domstol väckt, icke gittat åberopa någon rättsgrund för sitt påstående, hvadan följden blifvit den, att underrätten icke blott ogillat det främmande stämmingsanspråket, utan äfven ålagt utländingen att gälda svenskens rättegångskostnader.

Förgäfves har emellertid en dylik svensk medborgare sökt att utfå dessa kostnader, ty han har, i det fall att utländingen saknar egen- dom i Sverige, och då någon konvention emellan Sverige och främmande länder om civila domars verkställighet icke blifvit träffad, ej kunnat vända sig till någon svensk eller utländsk myndighet för att erhålla handräckning till verkställighet af underdomstols beslut angående rättegångskostnaderna. Vidare, och då svensk lag i vademål icke tillförbin- der någon att för vads fullföljande i Hofrätten förete annan borgen än den, som afser *bristen* hos den vädjande, så är det ock uppenbart, att den svensk, som mot en främling äfven i Hofrätt blir tillerkänd ersät- ning för kostnaderna såväl i underrätt som i öfverrätt, omöjligen kan under enahanda förhållanden, som här ofvan blifvit påpekade, göra Hof- rättens domslut gällande.

Slutligen och då, om Hofrättens dom af främlingen drages under Kongl. Maj:ts nådiga pröfning, utländingen väl är skyldig att hos ve-

derbörllig exekutiv myndighet eller i taka, vederhäftiga händer deponera honom af underdomstolarne ådömda rättegångskostnader, men han ingalunda är pligtig att anskaffa annat än *enkel borgen* för kostnaderna hos Kongl. Maj:t, så är det klart, att svensken i ty fall, och derest Kongl. Maj:t fastställer Hofrättens dom samt tillägger svensken ytterligare kostnader med vanliga 100 kronor jemte lösen för den Kongl. domen, visserligen kan få Kongl. Maj:ts dom verkstald i afseende å rättegångskostnaderna hos Underrätt och Hofrätt, men icke i fråga om dem, som blifvit svensken hos Kongl. Maj:t tillagda.

Enligt *nya utsökningslagen*, 48 §, är *utländsk man* skyldig att, då borgen enligt samma lag måste af honom företes, anskaffa sådan, som blifvit ingången en för alla och alla för en *såsom för egen skuld*, hvar emot *svensk man* enligt samma lag och § undslipper med skyldighet att anskaffa *enkel borgen*.

Med anledning häraf, och enär det icke kan vara med god ordning och rättvisa förenligt, att en utländsk man skall kunna utan fara för kostnader, och sålunda mera gynnad än en svensk, öppna och fortsätta ett rättsanspråk, af hvad namn och slag det vara må, samt enär lagstiftningen, på sätt jag redan anmärkt, till en del redan godkänt riktigheten af den grundsatsen, att en främling skall i sådana exekutiva ärenden, uti hvilka han är skyldig att ställa borgen, hafva större pligt i afseende å borgens beskaffenhet än en svensk, så får jag härmed vördsam samt föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta en författning, som innefattar föreskrift för utländsk man, att han icke under annat vilkor får hos någon svensk myndighet väcka eller fortsätta talan mot svensk man eller svensk menighet, än att utländingen till den myndighet, som han anlitar, ingifver en af två svenske, vederhäftige män undertecknad löftesskrift, deri de en för begge och begge för en såsom för egen skuld borga för den kostnad och skada, som myndigheten kan känna den utländske mannen skyldig att gälda.

Om remiss till vederbörlligt Utskott anhålles, och torde det Utskott, som kommer att behandla denna min motion, företaga de förändringar, som kunna finnas erforderliga.

Stockholm den 27 Januari 1879.

J. P. Nilsson,
från Kalmar län.